

[Forsvarsministeren.]

finde sted inden den endelige vedtagelse af konventionen her i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg tillader mig at foreslå, at forslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i midlertidig lov af 3. februar 1950 om tillæg til lov om banker.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3525; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1159).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Himmelstrup: Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger, som i realiteten knytter sig til den bestemmelse, der findes under nr. 2 i lovforslaget, og som går ud på, at loven, som dette forslag her er knyttet til, nemlig den midlertidige lov af 3. februar 1950, forlænges til udgangen af 1959 og ikke som bestemt i selve loven ophører ved udgangen af 1951.

Det foreliggende lovforslag er jo et led i skatteforliget og har relation til den bundne opsparings anbringelse i pengeinstitutterne. Lovforslaget tager sigte på at opfylde de betingelser, der er omtalt i den skrivelse, som pengeinstitutterne sendte det nedsatte skatteudvalg; her pegede bankerne på nødvendigheden af, at der blev gennemført lempelser i de bestående regler om forholdet mellem egenkapital og gælds- og garantiforpligtelser, når de nu skulle påtage sig at forvalte den bundne opsparing. Det er forsåvidt naturligt og rimeligt, at forslaget bliver forelagt, men det forekommer mig, at det griber ind på et videre område ved at forlænge en lov, der skulle udløbe i 1951, til 1959, en lov, der omfatter betydeligt mere end det, der er tale om ved det lovforslag, der her foreligger.

I og for sig er det spørgsmål, som man tager sigte på at løse ved det foreliggende lovforslag, et lille spørgsmål. Hvor stor en forøgelse af bankernes balance der kan blive tale om derigennem, at de skal forvalte en del af den bundne opsparing, er der jo ingen der ved, men skal vi sige, at beløbet bliver på 70—80 mill. kr. Det, man altså tilsigter, er en yderligere lempelse af den oprindelige banklov, hvis § 7 handler om bankernes solvens. Ved bestemmelsen, som i sin tid kom ind i bankloven af 1931 af hensyn til indskyderne, har man fastsat, at egenkapitalen skal være 10 pct. af bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser. Denne bestemmelse blev lempet sammen med lovgivningen om de ekstraordinære kassereserver i sin tid, og da bestemmelsen om, at bankerne skulle holde ekstraordinære kassereserver, udløb i 1949, faldt også denne lempelse bort. Det var utvivlsomt ved en forglemmelse, at det skete, for ikke så lang tid efter at lempelsen var bortfaldet med de ekstraordinære kasseresebestemmelers ophør, gennemførte vi her i rigsdagen loven af 3. februar 1950, hvor man forlængede disse lempelser i kasseresebestemmelers indtil udgangen af 1951 under hensyn til, at bankernes balance stadig var meget stor, deres kassebeholdning var stor, likviditeten i det hele taget var god, hvorfor det ville være urimeligt at lade de oprindelige bestemmelser om forholdet mellem egenkapital og gælds- og garantiforpligtelser træde i kraft, idet det på mange områder ville medføre nødvendigheden af en forøgelse af aktiekapitalen, hvad der måske ikke var ønskeligt under hensyn til den udvikling, man kunne forvente.

Nu gennemfører man altså en yderligere lempelse af hensyn til den bundne opsparing, og det er der vel ikke noget at sige til, for det er et led i forliget, men samtidig sker det altså dette, at ved det lovforslag, vi her behandler, forlænger man loven af 3. februar 1950, som disse bestemmelser stilles som et ændringsforslag til, indtil udgangen af 1959. Det er rimeligt, forsåvidt angår den del, som vedrører den bundne opsparing, men jeg kan ikke rigtig forstå, det er nødvendigt, at forlængelsen også skal omfatte de andre forhold, der har medført gennemførelsen af loven af 3. februar 1950. Det er jo faktisk det, som bestemmelsen under nr. 2 i det foreliggende lovforslag tager sigte på. Da loven af 3. februar 1950 var til behandling, blev det fremhævet både under de forhandlinger, der foregik i det andet høje ting, og i den daværende handelsministers forelæg-